

Bediüzzaman Said Nursî; şu mesleğimizden şimdi ayrılanlar

Hem “Risale-i Nur’un dâiresi çok geniştir; şâkırtleri pek çoktur. Hârice kaçanları aramaz, ehemmiyet vermez, belki daha içine almaz.” îkazı da dikkate alınmalıdır.

“Evet, yol iki görünüyor. Cadde-i kübrâ-yı Kur’âniye olan şu mesleğimizden şimdi ayrılanlar, bize düşman olan dinsizlik kuvvetine bilmeyerek yardım etmek ihtimali var.”¹

İhlâs Risalesi’nde geçen yukarıdaki paragraf üzerine zaman zaman farklı tefekkürler paylaşılıyor. İnsanda hükmeden tecelli-i esmanın farklı izdüşümlerini de nazar-ı dikkate aldığımızda bu tefekkürlerin olabileceğini düşünüyoruz. Ancak bu tefekkürlerimiz Risale-i Nur’un ruh-u aslisini ve hakikatlerini incitmemeli. Bediüzzaman Hazretleri terazinin iki kefesini gibi “yol iki görünüyor” diyor. Bu iki yolun biri iman, diğeri de küfür yolu olduğu anlaşılıyor. Beşeriyet tâ Âdem’den (as) beri bu iki yolda ilerleyip gelmiştir. Bu yolların birini Nübüvvet tutmuş gidiyor, diğeri ise felsefe tutmuş geliyor. Şimdi ise âhırzamanın en dehşetli bataklığına girilmiş durumdadır. Bu bataklıktan ümmeti sahil-i selâmete çıkaracak olan sefine-i rabbaniyenin hademeleri olan Nur Talebeleri Üstâdlarından velâyet-i Kübra ve cadde-i Kübra-i Kur’âniye ile tesmiye edilen mesleklerinin bütün prensiplerini almışlardır. Risale-i Nur, Sefine-i Nuh gibi ehl-i îmânı sahil-i selâmete ulaştırmakla vazifelidir. Bu zamanda bundan başka yollar daire-i İslâmiye içerisinde olsa bile şüphe ve evhamlardan masun değildir. Ahırzamanın en dehşetli dinsizlik cereyanlarına karşı mukâbele eden Risale-i Nur mağlûp olmayarak en zor şart ve zamanlarda bu cereyanlara galip gelmiştir. Çünkü Risale-i Nur “dindeki rüşd-ü irşad ve hak ve hakîkati gözlere gösterecek derecede kuvvetli burhanları izhar”² etmiştir. Hem Risale-i Nur dinde bulunan yüzer tılsımları keşfederek Kur’ân’ın mânevî elmas kılıcı hükmündedir, maddî kılıçlara ihtiyaç bırakmaz.

Bediüzzaman Hazretleri Risale-i Nur ile ortaya koymuş olduğu hizmetini “velâyet-i Kübra” yolu olan “Cadde-i Kübrâ-yı Kur’âniye” olarak tesmiye eder. Demek ki Kur’ân’ın geniş caddesini temsil eden bu yol, aynı zamanda Bediüzzaman Hazretleri’nin “mesleğimiz” dediği bir caddedir. Bu meslek bütün prensiplerini Kur’ân ve Sünnetten almıştır. Ehl-i Sünnet daire-i azimi içerisinde Kur’ân’ın geniş bir caddesidir. Serapa ilimdir. Böylece Risale-i Nur Kur’ân-ı Mu’ciz-ül Beyan’ın taht-ı tasarrufundadır. Me’hazı, kudsiyet-i Kur’âniyedir. Şems-i Kur’ân-ı Mu’ciz-ül Beyan’ın elvân-ı seb’asidir. Çünkü “Risale-i Nur şems-i Kur’âniyenin ziyâsındaki elvân-ı seb’ayı ve o güneşteki renk renk, çeşit çeşit yedi nûru birden aynasında temessül”³ ettirmiştir. “Risale-i Nur, Kur’ân ve Hadîs’ten sonra sertac-ı evliya, sultan-ül eser ve zübdet-ül meâni ve atâyâ-yı İlâhî ve hedaya-yı Sübhanî ve feyyaz-ı Rahmanî’dir. Risale-i Nur hem bir kitab-ı şeriat, hem bir kitab-ı duâ, hem bir kitab-ı hikmet, hem bir kitab-ı ubudiyet, hem bir kitab-ı emr ü dâvet, hem bir kitab-ı zikir, hem bir kitab-ı fikir, hem bir kitab-ı hakikat, hem bir kitab-ı tasavvuf, hem bir kitab-ı mantık, hem bir kitab-ı ilm-i Kelâm, hem bir kitab-ı ilm-i İlahiyat, hem bir kitab-ı teşvik-i san’at, hem bir kitab-ı belâgat, hem bir kitab-ı isbat-ı vahdaniyet; muarızlarına bir kitab-ı ilzam ve

iskâttir.”4

Külliyat’taki bu izahlardan da anlaşıldığı üzere Risale-i Nur mesleği tarikat berzahına uğramadan, velâyet-i kübra yolu ile doğrudan doğruya zahirden hakikate açılan cadde-i Kübra-i Kur’âniyedir. Öyleyse Risale-i Nur, mesleğini doğrudan doğruya Kur’ân, sünnet ve Sahabe Efendilerimizden almıştır. Böylece “Risale-i Nur sahabe mesleğinin bir cilvesidir.” denilmiştir. Bu mesleğin caddesi, ehl-i sünnet dairesi içerisinde geniş bir cadde olup, ehl-i îmânın ihtiyaçlarına en güzel cevapları vererek ahirzamanda imtiyaz kesbetmiştir. Esâslarını ve prensiplerini Kur’ân, Efendimiz (asm) ve Ashabtan almıştır.

Şimdi hakikat-i hâl böyle iken elbette Bediüzzamân Hazretleri’nin asr-ı ahirzamanda, Kur’ân, sünnet ve Asr-ı Saadetten istihrac ederek ortaya koymuş olduğu Cadde-i Kübra-i Kur’âniye olan şu mesleğinden ayrılanlar, bize düşman olan dinsizlik kuvvetine bilmeyerek yardım etmek ihtimali var. Bu ihtimal kuvvetli bir ihtimal olmalı ki Bediüzzaman Hazretleri “Risale-i Nur’un dâiresine yakın bulunanlar içine girmezse, tehlike ihtimali kavîdir.”5 demektedir.

Bizler bir önceki “Risale-i Nur Mesleğinin Esasları” yazımızda Bediüzzaman Hazretleri’nin mesleğinin Kur’ân’ın geniş caddesi olduğunu belirterek “O caddenin dar bir patika ve kulvar olmadığı, çok geniş olan ehl-i sünnet caddesi olduğu anlaşılıyor.” şeklinde ifade etmiştik. Bu cümlemiz ile kast etmek istediğimiz mânânın hakikati şöyledir. Bediüzzaman Hazretleri’nin Cadde-i kübra-i Kur’âniye olan şu mesleğimiz dediği hakikat, ehl-i sünnet dairesinin dışında değil, içinde olan büyük bir cadde, yol ve meslektir. Üstadın kendi ifadesiyle Mi’rac-ı Kur’ânidir. Yani “Belâgat-ı Kur’âniyenin ulvî mertebesini ilân etmekle berâber, cezâlet cihetiyle en parlağı ve istikamet cihetiyle en kısası ve vuzuh cihetiyle beşerin umumuna en eşmel”dir.6 Öyleyse Risale-i Nur’un Cadde-i Kübra-i Kur’âniye olan mesleğinden ayrılanlar, daire-i İslâmiye içerisinde ve ehl-i sünnet dairesinde kalabilirler. Ancak Risale-i Nur mesleğinden ayrılarak tehlikeli ve mes’uliyete haiz bir duruma da düşme ihtimali her daim nazar-ı dikkatten kaçırılmamalıdır. Çünkü bu hasta ve gaddar ve bedbaht asır neredeyse bunu zarurî kılmaktadır. Bediüzzaman Hazretleri de “madem şimdi ehl-i imanın tabakatını, avamdan havassa kadar, maruz kaldıkları evham ve şübehattan kurtarmak çaresini bulduk; o ulema ya daha kolay bir çaresini bulsunlar veyahut bu çareyi iltizam edip ders versinler, taraftar olsunlar.”7 demektedir.

Hem “Risale-i Nur’un dâiresi çok geniştir; şâkirtleri pek çoktur. Hârice kaçanları aramaz, ehemmiyet vermez, belki daha içine almaz.”8 îkazı da dikkate alınmalıdır.

Dipnotlar:

- 1- Lem’alar, 2005, s.395-96.
- 2- Şuâlar, 2006, s.424.
- 3- Lem’alar,2006, s.636.
- 4- Emirdağ Lâhikası-I, 2006, s.179-180.
- 5- Kastamonu Lâhikası, 2006, s.144.
- 6- Mesnevî-i Nuriye, 2006, s.394, 95.
- 7- Mektubat, 2006
- 8- Lem’alar, 2006, s.632.